

tighed ikke alene som Bogter for Smagen men ogsaa for Sproget, som vi have at hævde ligeoverfor en magtig Nobolliteratur. I ethvert Tilfælde er en god Skueplads, hvor den kan have, et aandeligt Dpøstelsesmiddel.

Det er ikke vor Mening, at Staten skulde for sin Regjering etablere Theatre omkring i Provindserne, men ikkun, at den skulde byde nogen Understøttelse, hvor faste og staaende Theatre maatte ville danne sig, og hvor deres Virksomhed findes at kunne være af nogen Betydning; og have vi troet, at det for det Første var rettest ikke at gaae videre end at tilsiige Understøttelse til et Theater i Fyen og et Theater i Jylland, hvortil da, naar Forholdene maatte føie sig derefter, ogsaa maatte komme et Theater i Hertugdømmet Slesvig. Hvad der vilde foredrø, for at et fast og staaende Theater kunde etablere sig i en af de større og vigtigere Byer i de nævnte Landsdele, er neppe betydeligt. Der gives omreisende Skuespillerfjelskaber nok, som efter at være førte fra deres Nomadeliiv til et stadigt Hjem, om føie Tid vilde uddannes til ret respectable Instituter, naar der ydes dem nogen Understøttelse fra Statens Side. Hvorvidt saadan Understøttelse skulde betros til enkelte anseelige Mænd i vedkommende By, der vilde stille sig i Spidsen for et saadant Foretagende, eller til Communens Omfjorg, eller til selve Theatrets Bestyrelse, maatte for det Første overlades til nærmere administrativ Afgjorelse af Ministeren efter de locale og personlige Forhold, ligesom det overhovedet vist i Begyndelsen vil være rettest ikke ved Lov at forefkrive detaillerede Regler for en saadan Understøttelses Anvendelse. Foruden hvad anden Berelvirkning der maatte kunne opstaae mellem disse enkelte faste Theatre og det kgl. Theater, vilde maasse ogsaa en forøget Tilstrømning af Talenter til dette derved kunne bevirkes, ligesom nogenlunde øvede Skuespillere derfra paa hine vilde kunne søge midlertidig Anbringelse. Vi tillade os derfor at foreflaae:

at der, til Dpnaaelse af, at der i en af Fyens og en af Jyllands vigtigste Kjøbstæder etableres et fast og staaende Theater for 4 a 5 af Wintermaanederne, og til fremtidig Understøttelse

for disse Theatre, aarlig anvendes en Sum af indtil 5,000 Rbd.

Medundertegnede Heiberg og Schiern ere enige i de i denne Betænkning fremsatte Principer, men have, med Hensyn til disse Principers praktiske Udfjorelse ved enkelte Punkter havt en afvigende Ansffuelse, som vi tillade os at fremsætte i en særffilt hermed følgende Betænkning.

Kjøbenhavn den 17de September 1851.

Heiberg. Schiern. Weis. Fenger.

Det af Commissionen affattede Forslag til

Lo v

om det kongelige Theaters Stilling i Staten og dets finantsielle Forhold.

§ 1.

Det Kongelige Theater er et Statsinstitut, som staaer under Overtillsyn af Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet. Theatret bør virke for, at Kunstfandsen og Sædelighedsfølelsen befastes og udvikles hos Folket; det har en særegen Forpligtelse til at fremme Udviklingen af den nationale dramatiske Kunst.

§ 2.

Theatret og Capellet bestyres af en Directeur efter de nugældende Regulativer og Bestemmelser. Disse kunne, forsaavidt de ikke fastsættes eller ere fastsatte ved Lov, ændres, og nye gives ved kongelig Resolution.

§ 3.

Directeuren bør aarlig inden 6 Uger for Theateraarets Begyndelse indsende til Ministeriet en Virksomhedsplan og en Finantsplan for det følgende Theateraar. Saaledes som disse bifaldes af Ministeren, er han pligtig at følge dem. Afvigelser kunne kun foretages med Ministerens Samtykke.